

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

(محرم ۱۴۴۶ ه.ق - راهیان نور)

۲۶ تیر ۱۴۰۳

خطبه‌ی شب یازدهم

سلام بر بزرگی و جلالت پروردگار، آفریننده‌ی هر آنچه در عالم روزی خور سفره‌ی احسان جبروتی‌اش است، احسانی که پایانی ندارد و آغوشی که همگان را به خود می‌خواند تا بار دیگر طعم ملکوت را به خاطر بیاورد. افسوس آنچه در ذائقه‌ی انسان به یادگار ماند طعم تلخ جدایی بود، طعمی که شیطان نفس آن را آراست تا همگان به خدمتش درآیند. خداوند مهربان و بنده‌نواز اراده فرمود در زمان‌ها و مکان‌هایی انسان طعم آغوشش را درک کرده مشتاق آن شود که در صحرای کربلا آن را به عینه دیدیم و از شهدا در این چند شب شنیدیم، چون آنان طعم آغوش پروردگار را درک کردند که برای رسیدن به آن سر از پا نشناختند. این مهر و محبت و نیاز از فضل و کرم الهی است که در خلقت انسان در درونش جای داده است.

چه توصیف زیبایی حضرت فاطمه زهرا (س) از آن نمودند که: سلام بر رحمت بی‌پایان پروردگار عالم که غیب را در نهان جان‌ها به ودیعه نهاد تا عقل‌ها در آن بیندیشد. آنگاه اعلام فرماید که آنچه در جانش در جوش و خروش است عشقی است که به مانند دریای مواج جان‌ها را به طرف خالقشان هدایت می‌کند تا راز بندگی از پرده‌ی غیب خارج شود و زبان‌ها معترف عظمتی شود که همواره به همراهش بوده.

ای آفریننده زمین و آسمان آن چه در قلبم می‌جوشد ندای حقی است که بر سر سفره‌ی پروردگار عالم مخلوقاتش را مهمان می‌کند تا قیامتی را معنا کند که در آن نعمت‌های پروردگار عالم به صحنه می‌آید، وعده‌هایی که زمان‌ها از شکرش عاجز است. وای بر جانی که امانت‌دار این عظمت خلقت است. نعمت‌هایی که بهشت و دوزخ را به جان‌ها هدیه می‌فرماید. یا رب به دست تهی بندگان خویش که به طرف رحمتی بی‌منتها گشوده شده ترحم بفرما، همان رحمتی که جان عاشق را در شعله‌ی

آنچه به ودیعه دارد به سخن درمی‌آورد تا وسعت صحرایی را به تصویر بکشد که بزرگ‌ترین هدف خلقت است.

بله این مهر و محبت دو طرفه است، خدا و بنده، ولی افسوس مهر و محبت خداوند هر لحظه به انسان است ولی این انسان است که آن را فراموش می‌کند. حال در این دهه‌ی محرم که امام حسین (ع) و یارانش عشق را در بالاترین و لطیف‌ترین آن به نمایش گذاشتند، من نیز از خداوند مهربان به تقاضا آن را می‌خواهم، چون من در هیاهوی وجودی که هزاران افسون از دنیایی که به آن دل‌بسته‌ام را در جستجوی این نعمت الهی هستم، باطل‌های وجودم در شعله‌ی هوس‌های نفس اماره مانع رسیدن انوار حق بر سرزمین سوخته‌ی جانم می‌شود. اکنون آمده‌ام تا با باران رحمت پروردگارم دانه‌ی عشق را در کشتزار جانی بکارم که به وعده‌های قرآن کریم دل‌بسته است پس یاریم فرما تا قدردان نعمتی باشم که خود فرمودی: «خداوند از آن رو که شما را هدایت فرموده بر شما منت می‌گذارد» و پروردگارمان علاوه بر هدایت، ما را شیعه و دوستدار امام حسین (ع) قرار داده تا الگویی باشد در زندگی دنیایی ما که اباعبدالله فریاد زدند: هیهات من الذله، من هرگز در ذلت زندگی نخواهم کرد.

پس بیایید ما نیز از مردم این جامعه که غرق ظلم، فساد، بی‌حیایی، ریا و ربا هستند دوری کنیم و باور و یقین داشته باشیم دنیا بدون مدبر نیست. اعمال همه نوشته شده و بازخواست و مجازات به دنبال دارد. واعجبا ما در محرم دیگری هستیم، بسیاری رفتند و بسیاری آمدند. آنان که مرگ را تجربه کردند در پرده غیب فرو رفتند و آنان که آمدند حیران این زندگی هزار رنگ به سرنوشتی می‌اندیشند که در برهوت جامعه رقم خورده به دست انسان‌ها در آن خواهند افتاد.

امشب به خود بیاییم که سالی را در پای طور به انتظار ماندیم، گاه زمان را فراموش کردیم و گاه ابراز دل‌تنگی از بلاتکلیفی. اکنون که شور کربلاییان به جانمان نهیب زنده شدن را فریاد می‌زند و حال که روزی‌ات شده که در خانه‌ی مولایت امام عصر و زمان اباصالح المهدی (عج) حضور داشته باشی و خطابه‌های گوهربار را بشنوی، بنشین آماده شنیدن باش تا در پایان این دهه نه تنها محرم را در واقعه‌ی اصلی آن بشناسی

بلکه زندگی آینده‌ی خود را بر اساس آن برنامه‌ریزی کنی. یک نمونه از آن را می‌شنویم: جعفر پسر حضرت زینب (س) و عبدالله بن جعفر طیار در خداحافظی از پدر دستانش را می‌بوسد و ابراز می‌دارد: پدر همانند اسماعیل به من بنگر که چگونه مشتاقانه به میثاق عشق می‌روم تا جانم را فدای فرمانی کنم که پروردگارم فرموده: آنان که ایمان آوردند و مهاجرت کردند و در راه خدا با مال و جان خویش جهاد کردند در نزد خدا رحمتی عظیم‌تر دارند و کامیافتگانند. پس دعایم کن تا راهی را بروم که رضایت پروردگارم در آن است.

پس ما نیز مانند شهدای کربلا به حق عمل کنیم چون باطل نابود شدنی است و دست به دعا برداریم که خداوند مهربان ظهور دولت مولایمان را نزدیک فرماید تا ما نیز در رکاب ایشان با مال و جان یاری کنیم. برای برآورده شدنش فریاد کنیم:

اللهم عجل لولیک الفرج